

Guds barns trygghet och hopp.

Waldenström, Paul Peter,

73 Qa Br.

Sees.
uppbygg.
(Art.)

Guds barns trygghet och hopp.

Kort betraktelse öfver Ps. 91.

Af

P. Waldenström.

Tredje upplagan.

Säljes till förmån för hemmet för de "eländigaste
bland de elända".

Stockholm,
Pietistens Expedition
(i kommission.)

Pris: 25 öre.

1875.

I "Hemmet för de elända", N:o 41 Malmskilsnads-
gatan, och Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Bokhandel,
N:o 32 Mäster Samuelsgatan, samt i "Stadsmissionärens"
Expedition, N:o 18 Korra Smedjegatan, säljas till för-
mån för ofwannämnde hem följande skrifter:

De dödas uppståndelse,

tvenne föredrag
af Karl Johan Palmberg.

Pris: 50 öre.

Missionstäcket,

ungdomen tillagnad
af G. B—g.

Pris: 10 öre.

Den förklädde Köfwaren,

minnen af några samtal i Söndagskolan
af B. G.

Pris: 15 öre.

En ljusare framtid för dem som arbeta med
pistan och tömmarne.

Pris: 15 öre.

Stockholm,

tryckt hos A. L. Normans Boktryckeri-Ättiebolag, 1876.

Kungl. biblioteket

0 0000 000106144

Guds barns trygghet och hopp.

Kort betraktelse öfver Ps. 91.

af

P. Waldenström.

Tredje upplagan.

Stockholm,
Pietistens Expedition
(i kommission).

Företal.

I Juni 1873 höll jag i Bethlehemskyrkan i Stockholm en predikan öfver Ps. 91 wid Stadsmissionens årshögtid. Den blef i snabbskrift upptecknad. Man har begärt tillåtelse att trycka densamma. Efter lång tvekan har jag gifwit mitt bifall dertill, sedan jag genomsett och något litet förbättrat densamma. Att den är torftig i jämförelse med textens innehåll, skall hvarje läsare kunna se. Kan hon dock wara någon till uppbyggelse, så må Gud hafwa pris dertill, Han som med fem bröd kan mätta fem tusen män.

Sept. 1874.

P. W.

Stockholm,

trykt hos H. L. Normans Boktryckeri-Åtticbolag, 1874.

David. 91 ps.

De upplästa orden äro för de fleste wäl bekanta. De utgöra den 91 Dav. ps. Denna psalm är en tröstepsalm, i hwilken David framhåller, hwad outhärlig stor trygghet den har, som håller sig till Herren och sätter sitt hopp till Honom. Psalmen är derföre en skön utläggning eller utveckling och tillämpning af sådana löften som detta: "Den rättfärdiges hopp skall icke warda förtappadt ewinnerligen". Eller detta: "Hoppet låter icke komma på stam".

Nu säger David i den första versen: Den der under den Högstes beskärm sitter och under den Allsmäktiges skugga blifwer, han säger till Herren: mitt hopp och min borg, min Gud, den jag hoppas uppå. Han säger icke på detta ställe, hwem det är, som sitter under den Högstes beskärm och den Allsmäktiges skugga, men derom behöfwa wi dock icke wara owisja, ty derom talar Gud på otaliga ställen i Skriften, af hwilka wi weta, att med dem, som sitta under Guds wingar, menas sådana som tro på Kristus. Här i denna psalm deremot talas blott om deras sällhet. De sitta, heter det, under den Högstes beskärm. Samma bild, som David här använder, framställer äfwen Herren Kristus sjelf i sin klagan öfwer Jerusalem, der Han talar om den kärlek, hwarmed Han wille draga folket till sig, sägande: "Huru ofta hafwer jag icke welat församla dina barn, likasom

Hönan församlar sina kycklingar under sina wingar!"
 Hönans omsorg, den iswer, med hwilken kycklingarna
 krypa in under hennes wingar, och den trygghet, som
 de der känna, — allt är det en talande bild af de
 trognas förhållande till Herren. Ty hwad man le-
 kamtligen ser på kycklingarna, det kan man i andlig
 måtto finna hos Kristi lärjungar. När fara är för
 handen, så gömma de sig i Herren, såsom Osea säger:
 "När dem illa går, måste de till Gud". Der känna
 de sig äfwen trygga, och de icke allenast känna sig
 trygga, de äro det och, ja mer än de känna. Kyck-
 lingarna äro trygga, så långt hönans kraft förslår.
 Kommer en fara, som är starkare än hönans kraft,
 då är det slut med tryggheten men icke förr. Samma-
 lunda förhåller det sig och med Herrens bestärm. Guds
 barn äro trygga, så långt hans kraft förslår; först
 när något sådant kommer, som är starkare än Herren
 — först då hafwa de giltig anledning till oro. Men
 ännu har ingen sett något sådant. Nej, emot Her-
 rens kraft förmår ingen ware sig ängel eller menniska
 något. De som sätta sig emot Honom, om dem
 står det skrifwet: "Den som faller på denna stenen,
 han warder korsad, och den, på hwilken denna stenen
 faller, den slår han sönder i stycken". Och som det
 står skrifwet, så går det. Alltså hwarhelst en arm,
 fattig syndare tager sin tillflykt till Herren Gud, så-
 dan Han i Ordet uppenbarat sig och gifwit sig sjelf
 åt oss, der sitter den syndaren under den Högstes
 bestärm och den Allsmåttiges stugga. Men att David
 icke säger: han sitter under Guds bestärm och stugga,
 utan under den Högstes och den Allsmåttiges, der-
 med will han sig och andra till trygghet hafwa sagt,
 huru bestaffad hans Gud är, att Han nemligen icke

är en wanmäktig Gud, sådan som hedningarnas gudar äro eller sådan som wi ofta föreställa oss vår Gud i våra hjertan. Nej, vår Gud är allsmåldig Herren. Det tro wi väl och till en del, twiſa icke heller derpå, när blott denne Guden gör så, som wi wilja, men börjar det gå oss emot, och känna wi derjemte oss själfwa kraftlösa, så att af det, som för ögonen är, ingenting synes öfwerensstämma med ordet och löftet, så tro wi icke mycket om Gud. Det är ett ordspråk som säger: Hjelp dig själf, så skall Gud hjälpa dig — och efter den regeln wandrar hela vår natur. Att icke tro Gud om mer, än hwad man ser för ögonen eller själf kan åstadkomma — det är förnuftets teologi, och den har med sig idel nöd och oro. Deremot predikar David här en annan teologi, full af frid och trygghet, sägande: Den som sitter under den Högstes beskärm och den Allsmåltiges skugga, han säger till Herren: mitt hopp och min borg. Nu är det wisserligen sant, att de som sitta under den Högstes beskärm och den Allsmåltiges skugga, äfwen hafwa sina mörka tider, då de icke kunna med full frimodighet säga så till Herren: mitt hopp och min borg, utan det synes för dem, såsom hade Herren wifit ifrån dem. Men att äfwen under sådana mörka tider Herren är deras hopp och borg, det wisar sig deraf, att de, när nöd är på färde, icke hafwa någon annan borg eller något annat hopp än Herren. Huru långt de än synas sig wara bortkomna, står dock alltid deras öga och deras hjertas längtan till honom. Såsom en krigshär, hwilken ligger utanför en fästning och der blir slagen af fienden, genast ser sig om, huru han må komma till fästningen, och wet, att i samma stund han besinner sig inom dess murar,

är han trygg; så är det också med de kristna. Schwad nöd som ändå går öfver dem, se de sig genast om efter Herren såsom krigshären efter borgen. Icke så till förståendes som skulle de i verkligheten vara utom borgen. Nej, i verkligheten äro de väl derinne men efter känslan förnimmes det, som wore de utanföre. Ja icke blott det. Nej, det kan också kännas så, som hade Herren rent af lemnat dem, eller som wore Han icke alls angelägen om dem, eller såsom wille Han väl frälsa dem, dereft de wore fromma och goda, men i annat fall wore litgiltig för dem. Och det är en ömkelig ställning, i hwilken de få lida mycken nöd och ångest. Men huru bittert och ömkeligt det ändå må vara, så gå dock deras nödropp åt det hållet, der borgen ligger. Skola de ändå dö, så skola de dock ännu i döden se efter Herren. Till honom står dock deras hjerta såsom till sitt hopp och sin borg. Till någon annan borg kunna de icke förmas att wända sig; och att taga farväl af Herren — det kunna de icke heller. Derföre kunna de icke heller förgås. "Icke så de ogudaktiga, utan de äro såsom agnar, dem wärdet bortförer" (ps. 1). Derföre — medan öfver de ogudaktiga den domen hwilar, att de skola dö i sina synder, står deremot öfver de trogna det löftet: "För den rättfärdige går ljus upp igen i mörkret". Och då, när ljuset går upp — då få de se, att det war så, som det stod skrifwet, att Herren äfwen i mörkret war deras Gud, och att hans wingar äfwen under natten woro utbredda öfver dem. Då få de med glädje ropa: Herre, du war dock min borg — och det war blott willfarelse, när jag tänkte annat. O mina wänner, sådana ljusglimtar känna jag ju till. Nuväl, här

kommer ännu en dag af ljus, icke af ljusglimtar, nej, af ljus, fullt ljus, ewigt ljus, i Fadrens boningar. Waren blott stilla och biden! Det kommer allt precis så, som det står skrifwet.

Derföre far fort att säga till Herren: "Mitt hopp och min borg". Och om du icke kan säga det fullkomligt utan endast med stammande mål, så öfwa dig dock deri. Detta lifwet är för Guds barn en skola, der ingen är fullkomlig utan alla stå i öfning, der alla hålla på att studera och lära. Den ene felar på ett, den andre på ett annat. Men Herren är en långmodig läromästare. Staswa du och staswa om igen. A—b säger ab och b—a säger ba — och så blifwer det "Abba", när man lägger ihop. Abba, käre Fader! Se der, Gud ware lof, det går ju redan bättre: Herren är mitt hopp och min borg.

Widare säger David: **Min Gud, den jag hoppas uppå.** Här låter det så, som om David hade haft omkring sig sådana, som hade andra gudar. Så war det ju ock. Det fanns wäl ingen, som sjelf trodde eller wille tro, att han hade andra gudar. Alla judar trodde ju, att de höllo Herren Zebaoth för sin Gud, men de bedrogo sig. Alldeles såsom det ock är med namnkristna i våra dagar: de hålla före att de tro på den rätte Guden, men de hafwa dock helt andra gudar. Ty det, hwarpå ditt hjerta hwilar, det är din Gud. Och ser man blott efter, så skall man snart märka, att alla namnkristna hafwa sin ro, sin frid och sin hwila icke i den Guden, som bür i himlarna, icke i Honom, den enfödde Sonen, som är för deras synders skull utgifwen. Nej, den ene har det, den andre ett annat, hwarwid han hänger så-

som wid sin Gud. Men de tåla icke, att man säger dem det. Dock — sanningen får icke förtigas, det kan icke hjelpas. Herren Jesus sjelf lät de fromma och lärda i Israel weta, att de woro af den fadren djefwulen, och när Han så gjorde, då få wi icke förtiga det nu. Sådant tal hörer till syndares frälsning. Ty när Jesus så talade till judarna, gjorde Han det icke för att reta dem. Nej, när Han sade något, ware sig hårdt eller ljust ord, så åsyftade det deras frälsning och salighet, till hwilka Han talade. Allt hwad Han gjorde eller talade, hörde till Hans embete. Och detta embete war att frälssa syndare. Säsom den gamle Simeon säger i sin lofsång: "Herre, nu låter du din tjenare fara i frid, såsom du hafwer sagt, ty mina ögon hafwa sett din salighet, hwilken du beredt hafwer för allt folk, ett ljus till hedningarnas upplysning och ditt folk Israel till pris". Det förstodo icke judarna, såsom och de ogudaktiga än i dag icke förstå det, utan förbittras deröfwer. O att de blott wille förstå det. De skulle då slippa dö i sina synder. O du, som lefwer utan Jesus, utan Gud i werlden — hwarföre will du icke låta dig öfwerbewisas om din ställning? Hwarföre will du icke gifwa dig skyldig? Menar du wäl, att du gör din sak bättre med det, att du låter dig bedragas eller bedrager dig sjelf?

"Min Gud, den jag hoppas uppå", säger David. Och han kunde med sanning säga, att Herren Zebaoth war den Gud, som han hoppades på. Wisserligen se wi af hans psalmer, att han stundom ganfska jämmerligen klagar och gråter t. ex. så här: "Herre, atta på min röst, hör huru jämmerligen jag klagar och gråter". Widare: "Jag sade i min häpenhet: jag

är bortdrifwen ifrån Guds ansigte". Och åter: "Männe Herren har förgätit att vara nådelig och tillhyt sin barmhertighet för vredes skull? o. s. w. Af dylika uttryck se wi, att hans hopp icke alltid war orubbadt, utan att han ofta war i mycken försträckelse och wedermöda samt mången gång fruktade att det war ute med honom. Men han kunde lika fullt säga: mitt hopp är till Herren. Det förhåller sig med detta på samma sätt som med det han säger i en annan psalm: "Herre, böj ned dina öron och hör mig, ty jag är elände och fattig;" och straxt derpå i samma psalm: "Bewara min själ, ty jag är helig." Det tyckes icke wilja rimma sig det ena med det andra. Men det rimmar sig mycket wäl. Det weta alla de, hwilka såsom fattiga syndare funnit stydd i fristaden och rening wid det kors, på hwilket Han hängde, som borttagit våra synder. De kunna säga både: jag är syndig och jag är helig. Och det icke blott så, att de kunna säga det ena den ena tiden, det andra en annan tid. Nej, i ett enda andedrag kunna de säga det — det ena efter känslan, det andra efter tron. Äfwen då, när det ser som uslast ut, har dock deras hjerta i djupet sin tröst och sitt lif i Herren. Såsom David i den 89 ps. säger: "Herre, hwar är den förra din nåd, den du David i din sanning swurit hafwer?" samt kort derefter tillägger: "Lofwad ware Herren ewinnerligen. Amen. Amen". Der är klagan, som wore det ute med Guds nåd — så syntes det efter känslan. Men tron behåller dock öfwerhanden och sjunger midt i nöden Guds lof, alldeles så, som wore ingen nöd å färde.

Nu tillägger David widare: Ty Han frälsar dig ifrån jägarens suara och ifrån den skadliga pesti-

lenticia. Han skall betäcka dig med sina fjädrar, och ditt hopp skall vara under hans wingar. Dessa ord utgöra blott en utläggning och tillämpning af det, som han nyss sagt. Likasom wille han säga: "Ghwad nöd eller farlighet der komma må, så hjälper dock Herren. Djeswulen må komma såsom en jägare och utlägga snaror, eller han må komma med pestilentia, frestelser, willfarelser eller hwad det wara må — med mig har det ingen nöd. Herrens wingar betäcka mig, och der har jag mitt hopp och min ro". Dermed will han ock gifwa alla trogna ett exempel, huru äfwen de böra i all nöd wetta, att de under Herrens fjädrar äro i sådan säkerhet, att intet skall kunna förderfwa dem. Såsom ock Striften öfwerall wittnar. Derom säger Paulus: "Dem, som hafwa Gud kär, tjena allting till det bästa". Och åter: "Hoppet låter icke komma på skam, ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjertan genom den Helige Ande, som är oss gifwen". Derom säger Herren: "Frukta dig icke du flena hjord, ty eder Faders goda wilja är, att Han skall gifwa eder rifet". Det bekräftar äfwen erfarenheten. Eller se wi icke, huru den ena syndaren efter den andra blir bewarad genom alla farligheter och swårigheter, tills han ändtligen går in i den sälla hamnen? Jo, wisserligen. Men de, som äro ingångna i den hamnen, de skola förwisso, när de ståda tillbaka, säga: "Af Herren är det stedt och är ett under för våra ögon". Då skola de ståda tillbaka på "jägarens snaror" och "den skadliga pestilentia", på "nattens styggheet", på de "stott, som om dagen flyga och på den sjuka, som om middagen förderfwar", korteligen: på alla faror, som legat i deras wäg både natt och dag, både under ljusa och under

mörka tider — och då stola de säga: "Gud war lof, det war sannt det som stod skrifwet. Till Herren hoppades vårt hjerta och kom icke på scam, och när hoppet swef, blef dock ordet icke till scam. Nu se wi det. Gifwe Gud, att wi under lifwet hade trott det bättre, så hade wi sparat of mycken ångest".

Ja, Gud gifwe, att wi under wandringen här nere trodde det lika wisst, som wi i himmelen stola få se det. Det är icke rätt, att wi tid efter annan gå och tänka: "Nog har det gått hittills, men huru det skall gå hädanefter, det få wi se". Nej, så stola wi säga: Huru det skall gå hädanefter, det har Herren bewisat med det, som Han hittills har gjort. Ty Han är den samme i går och i dag, alltid den samme trofaste, orubblige Herren, som frälsar ifrån jägarens snara och ifrån den stadliga pestilentia etc. Ja, Gud ware lof, så är det, och det är godt och det är hwad de kristna behöfwa. Gud gifwe of ögon att se det!

"Han frälsar dig", heter det. Det står icke, att Han skall wara behjelplic till att frälsa. Icke heller står det så som ett ordspråk säger: Hjelp dig sjelf, så skall jag hjälpa dig. Nej, Han — Han frälsar, Han allena. Han skall of ensam hjälpa och bewara sina barn allt fort ända in i roligheten. Det skall wara Han allena, som skall heta Frälsare. Ingen skall der i himmelen jemte Herren få äran af att hafwa hjälpt till med wår frälsning. Alla stola kasta sina kronor ned för Hans fötter — Hans allena — och blygas och stola säga: Du Herre allena är wärd att hafwa ära, ty det är du, som har gjort det, det är du som har frälsat of äfwen från allt — ja of från de finaste snaror, som lågo i mörkret.

I himmelen höres bland de saliga ingen röst, som säger "jag", utan alla rop: Du — Du — och deras rop war "såsom ett brus af många watten". Ja, Herren allena! — mins det! Den sången är det du skall lära i "de stora wattufloder", som Herren här låter gå öfwer din själ. Ty i dem will Han blott fördränka ditt "jag" samt lära dig sjunga det ordet "du allena" rent och klart. Fördenstull när du hör sådant, så sitt icke och hör det så, som rörde det blott dina öron, utan wet att det är dig sagdt, på det du skall i hjertat hwila derwid samt taga det med dig ut i lifwet. Sådant ord är icke allenast för kyrkan, såsom skulle du hafwa det der samt lemna det qwar der inom, när du går ut genom dörren. Nej här är, som sagdt, meningen, att du skall börja tillämpa detta i lifwets alla förhållanden, så att när du tycker dig omhvärfd af snaror på alla håll, du då ser huru här står, att Herren frälsar dig från jägarens snara, och allt ondt både i mörker och ljus.

Men nu heter det vidare: Om tusende falla wid din sida och tiotusende wid din högra sida, så skall det dock icke drabba uppå dig. Sådana ord gälla alla dem, som sitta under den Högstes bestäm, i motsats mot dem, som sitta under sin egen stugga och sin egen kraftiga arms bestydd, ty de falla tusende här och tiotusende der. Hvilket man ock ser med ögonen. Ståda på dessa i grofwa utwertes laster förfallna mennistor, dessa swärjare, drinkare, hortarlar, stökor o. s. w., hwilka hafwa sin lust uti att förderfwa både kropp och själ. Wist skall du kunna räkna dessa i tusental och tiotusental. Och dock — hafwa icke alla dessa en gång lefwat som menlösa

barn i sina mödrars stöte? Hafwa de icke blifwit döpta till Kristus Jesus? Har icke Kristi blod slutit för dem? Huru äro de då så fallna? Se huru de rusa i wäg bort mot den ewiga döden! Är det icke, som tyckte de sig icke kunna komma dit nog fort? Och det går en dag, ett ögonblick i sänder — tills de störta ned — tusende och tiotusende i den sjön, som brinner af eld och swafwel. O, huru äro de så fallna och förlorade! Wille Herren icke hjälpa äfwen dem? Jo, och åter jo! Men de wille icke låta sig hjälpas — de wille icke sitta under hans bestärm. Derföre äro de förlorade. De tänkte icke, att det war så farligt. De följde med ett litet stycke — en bit i sänder. De tänkte icke gå långt. Men o, huru bedrog icke djefwulen dem! När allt är förloradt, då få de se det med gråt och tandagnisflan.

Men icke bättre går det dem, hwilka i egen kraft arbeta på att göra sig rättfärdiga. I utwertes måtto ser det wäl ut, som wore det bättre ställtd med dessa än med de förra. Men nej, de falla äfwen de — tusende och tiotusende — i samma fördömelse. När de icke hyllat Sonen, icke krypt in under hans wingar, så är det säfängt allt, hwad de företaga. Och deras fall är stort. Gud gifwe att de i tid besinnade sig. Tänk att här under åratat arbeta med gudaktighet och sedan wid himmelens port, när man will in, få det swaret: Jag kände eder aldrig, gån ifrån mig I misgerningsmän! Det är förfärligt, men dit går det med alla dem, som icke hyllat Sonen. Och dock hade Jesu blod slutit för dem — dock wore de hjudna äfwen de.

Men när David här säger, att den, som sitter under den Högstes bestärm och den Allsmättiges stugga

icke skall behöfwa frukta att falla, om än tiotusen falla wid hans sida, så kan man wäl inwända: "Men det har man wäl sett, att många kristna affallit och huru låter sig då detta förenas med det ord, som David här säger?" Derpå swara wi: "Det har man aldrig sett att någon fallit, som suttit under den Högstes bestärm och under den Allsmåttiges skugga. Men att de hafwa fallit, då de öfvergifwit detta fäste, det har man sett, och det säger Skriften. Ja, då har man fått se de högste, de wäldigaste, de anderrikaste och mest begåfwade falla och stupa; men att någon af dem, som suttit under Guds wingar, fallit och gått förlorad, det har, såsom wi sade, ännu ingen sett. Den som sådant sett, skulle hafwa sett ett exempel derpå, att Gud icke hållit ord — men något sådant exempel har Gud aldrig gifwit. Nej, hwar någon suttit under den Högstes bestärm, har han än warit den eländigaste af alla, har han än dagligen måst klaga öfwer synd och uselhet och swaghet — nog har han blifwit bewarad. Och hwad som hittills har skett i den delen, det skall och håbanester se. Sålänge du icke sjelfwiljande går bort och börjar göra förbund med synden, utan ännu i allt ditt elände har ditt bo hos Herren, skall på dig uppfyllas det ordet: Jag skall vara den usle och fattige nådig, och de fattigas själar skall jag hjälpa. Derwid blifwer det. Om tusende falla wid din sida och tiotusen wid din högra sida, så skall det dock icke drabba på dig, nej, det skall icke drabba uppå dig. Ja, heter det widare, du skall med dina ögon se lust och skåda huru de ogudaktige wedergäldt warder, d. ä. du skall se, huru Herren skall omintetgöra alla fienders, alla de ogudaktigas anslag. Tänk hwilket verhördt arbete, som

är förspildt på att göra Kristi rike om intet; kejsare och mäktiga furstar, wisa och skriftlärda hafwa derpå uppjudit all sin förmåga. Ofta har det ock synt, som skulle det lyckas, ty alltid har Guds folk warit en fien hjord, alltid en hjord af sådana som warit wädla, föraktade, ofunniga och dårar i denna werlden. De wäldiga hafwa derföre alltid med godt hopp gripit werket an.

Men huru de än arbetat, utgjutit blod, utgifwit böcker, så står dock trots allt deras buller Guds rike ännu fast. Se allenast på, huru det warit i vårt land. Swad är det som gjort att Guds rike här egt bestånd och gått så märkligt framåt — är det icke Guds kraft som detta gjort! Jo, wisseligen. Skulle det bero på våra krafter, så hade det länge sedan warit beständt förloradt. Se ock, huru det gick, när Luther uppträdde med evangelii predikan. Påswen hade warit wan att befälla öfwer kejsare och furstar så, att de måste böja sig för honom och kysa hans fötter, men der uppträdde genom evangelium en ringa hop, några fattiga syndare, som trodde på Jesus, och påswen uppbjöd förgäfwes allt för att utrota den hopen. Guds folk är ett wäldigt folk, "ty Gud är när dem derinne". Der werlden ser två utaf Guds folk, der äro i werkligheten tre. Ty Herren säger: Jag är när eder alla dagar. Men denne tredje ser werlden icke, derföre rusar hon åstad, såsom hade hon endast med dessa två att göra, om hwilka hon ock wet, att de äro swaga. Men medan hon slår åt de två, som hon ser, blir hon krossad af den tredje, som hon icke ser. Ty Han är det, som gör det. Och när de ogudaktiga säga, att det är snart slut med Guds rike, tröstande på sin makt och

sin upplysning, då få Guds barn ståda, huru den ene wise och wäldige hinner dö och multna efter den andre, men Guds rike står der och frodas och väger på jorden, så att det är en fröjd att ståda derpå. Tusende falla här och tiotusende der, men detta rike står säkert och fast, ty det är grundadt på den fasta klippan, och derföre kan det icke falla. När man betraktar sådant, då kan det wäl gå enom till hjertat, att de ogudaktiga så förderfwa sina egna själar, men en lust är det dock, från en annan sida sedt, att ståda huru Herren gör de ogudaktigas anslag omintet och mafar undan den ene efter den andre.

Widare heter det: **Ty Herren är ditt hopp, den Högste är din tillflykt.** Dig warder intet ondt wederfarandes, och ingen plåga skall nalkas din hydda. Detta låter ganska besynnerligt, emedan wi tycka, att det är mycket ondt, som wederfares of, och många plågor, som nalkas våra hyddor. Så t. ex. när sjukdom inträffar, då säger man ju, att en plåga har kommit in i huset, samt jämrar sig. Men det är icke rätt sagdt eller gjordt. Paulus säger: "Dem som hafwa Gud lär, tjena allting till det bästa". Och det som är godt, det skola wi icke falla ondt, det som är godt, deröfwer skola wi icke jämra of, såsom wore det en plåga. Men här uppstår ofta en gruslig strid emellan de naturliga ögonen å ena sidan och Guds ord å den andra. Ty efter naturen se och förnimma wi ett, medan wi i ordet läsa ett annat; och då gäller det att hålla ut i tron samt kunna säga: "det är allt ganska godt, idel Guds wälsignelse". Dertill will icke naturen böja sig, utan hon håller sig wid det, som utwärtas är, menar of, att hon ser rätt, och att ordet, som annorlunda säger,

än hon ser, måste fela och måste låta jemta med sig. Se bara om någon kommer i lekamligt trångmål, der allt synes hafwa sammanswurit sig för att krossa honom. Der har han klara Guds ord att hålla sig wid, borde och så göra, men nöden förvirrar honom, så att han icke töres tro orden så, som de lyda, utan gifwer dem ifrån sig så, som anginge de någon annan. Sammalunda om någon är i nöd för sina synder. Der står ordet klart, som säger: dina synder äro dig förlättna. Det behöfde han och tro. Men estersom han i samwetet känner lagens dom och Guds wrede, så törs han icke tro ordet så, som det står, utan jemkar dermed, inffjutande allehanda "om" och "men", samt gifwer det sålunda bort, såsom anginge det icke honom.

Fördenstull är här af nöden, att wi dagligen öfwa oss i tron, på det wi må kunna öfwerwinna allt, hwad för ögonen är, samt ensaldigt blifwa wid ordet. Ly som det står, så det och går. När himmel och jord förgås, då skall ännu Guds ord bestå. Om alla kejsare sammangaddade sig och beslöte, att solen hädanester skulle gå åt öster, så skulle de dermed intet annat uträtta än uppenbara sin egen galenskap och wanmakt. Men säkert är: förr skall solen börja lyda kejsarnes kommando, än Guds ord skall börja wackla efter våra ostadiga känslor. Derföre är det och wist: ehwad du än ser wedersaras en kristen, så kalla det icke för ondt, kalla det icke för plåga. Det berättas om den gamle kyrkofadern Chrysofomus, att när kejsaren wille straffa honom för hans frimodiga wittnesbörd, så rådgjorde han med flere af sina herrar hwad straff han skulle pålägga honom. Derwid föreslog den ene ett, den andre ett annat. Men så kommo

de till det resultat, att det icke lönade sig, ware sig att döma honom till landsflykt, ty då tog han sin Gud med sig, icke heller till halsbuggning eller annat dödsstraff, ty då öppnade man för honom himmelen. Se der ett exempel på desfa ord: "Dig warder intet ondt wedersfarandes och ingen plåga skall nalkas din hydda". Derföre berättas det äfwen om samme man att ehwad som än hände honom, utropade han: "Ära ware Gud för allt". När man underrättade honom, att han war dömd till landsflykt, då ropade han: "Ära ware Gud för allt". Och när han under landsflykten uppgaf sin ande, så skedde det med de orden: "Ära ware Gud för allt!" Det må ock wara oß för ett exempel, huru äfwen wi böra med frimodigt hjerta hwila wid Herren och hans ord och intet twifla, att allt, som kommer öfwer oß, kommer från Gud och bör icke kallas ondt utan godt och wälsignadt, så att man bör tacka derför. Öfwa dig allenast något deri, så skall du utan twifwel ju mer och mer finna, att Gud icke är den man, som bedrager någon utan att Han är hwad det heter om Honom: Jesus Kristus i går och i dag och Han deflikes i ewighet. "Du blifwer den, som du är, och dina år taga ingen ända." Ja, Gud ware lof. Han hjälper, och Han hjälper alltid, hjälper säkert och grundligt, hjälper utan penningar och för intet, hjälper de elända, fattiga och franka. Derföre liknar Han sig ock wid en läkare. Och tänkom oß en läkare, som är en läkare i sanning, icke ser han på, om den sjuke är rik, eller fattig, wärdig eller owärdig. Nej, hel och hållen med all sin konst, sin kunskap och sina krafter hör han de lidande till. Han frågar icke: Hwar äro de rika, de höga? Nej, hans fråga är denna: Hwar äro de som

lida? Sammalunda förhåller det sig med vår Herre Jesus, när Han går omkring och helar, då ser Han icke efter menniskors anseende. Nej, nöden är det. Han går omkring och söker, och der Han ser nöd, der hjälper Han och hjälper så som endast Han kan hjälpa. Ty ingen håller ut så som Han, ingen hjälper så alldeles för intet som Han, ingen hjälper så genom att gifwa sitt eget blod, såsom Han. Det är alldeles säkert, ingen hjälper såsom Han. Dig warder intet ondt wedersarandes, war wiß på det.

När Herren frågade lärjungarna innan Han stildes ifrån dem: "Hafwer eder något fattats", så swarade de: "Intet". Och war wiß på det, om Herren på den sista stora dagen kommer och frågar: Har något ondt wedersarits dig eller någon plåga nalkats din hydda, så skall du nödgas stämmas och bekänna: "Nej, Herre, intet. Wißt har jag ofta trott, att det har varit ondt, men nu ser jag, att det varit allt ganska godt — äfwen det bittraste". O, att wi blott hade tålamod att wänta något litet ännu! Låt wara, att det dröjer några år till; du skall dock snart få se, att Herren skall förswara sin sak, få se, att Han har talat sanning i sitt ord, när Han sagt: "Dig warder intet ondt wedersarandes, och ingen plåga skall nalkas din hydda". Du skall säkerligen icke i ewigheten kunna straffa Honom för att hafwa brutit det ordet.

Han har befallt sina änglar om dig, att de skola bewara dig på alla dina vägar, de skola bära dig på händerna, att du icke stöter din fot mot stenen. Det är öfvermåttan stora ord; men det är icke blott ord utan alldeles wißa sanningen. Wi se icke dessa änglar med våra lekamliga ögon, det är wißt; men

det är mycket, som wi icke se och som dock finnes. Finnes intet mer än hwad du ser, så wore werlden icke stor. Men bland detta, som finnes, fästän wi icke se det, äro ock de heliga änglarna, dessa höga och rena himmelska wäsenden, som uträtta Guds befallningar. Och om dem heter det här, att de hafwa befallning att bära dig på sina händer. Ty de äro tjensteander, utsända till deras tjenst, som stola ärfwa saligheten. Gud har befallt dem om dig, att de stola bewara dig på *alla* dina wägar — icke på en och annan wäg utan på *alla*.

Sådant är ju stort, ja utöfwer allt hwad wi kunna tänka. Och dock är det en ringa ting i jämförelse med den befallning, som Han gifwit ende Sonen om of. Hwarom Luther sjunger: "Till ende Sonen sade Han: Jag måste mig förbarma, far ned uti det syndaland och lös de fångar arma af deras synd och stora nöd, fräls dem ifrån en ewig dödd och låt dem med dig lefwa". Det kunde icke änglarna göra, men det kunde ende Sonen. Han hade derföre befallning af Gud om den saken, såsom Han sjelf förklarar och uttryckligen säger: "Jag är kommen för att göra hans wilja, som mig sändt hafwer". Och hans wilja är, att hwar och en som ser Sonen och tror på honom, skall hafwa ewinnerligt lif. Ja, Gud ware lof framförallt för detta! Det budet fick Han, den ende Sonen; det budet har Han hållit och håller det än i denna dag. Fördensfull när du ser att du är en förtappad syndare och tycker, att det är ute med dig och din fromhet, så att du icke kan hjelpa dig sjelf till himmelen, så hör, hwad Skriften säger, att Fadren har gifwit icke dig utan enfödde Sonen befallning derom, icke att Han skall borttappa något af

det, som Fadren har gifwit honom, utan att Han skall gifwa dem ewigt lif. Och om det än synes dig besynnerligt, så låt dig dock njäa dermed, att Fadren sådant har gjort och will icke hafwa det ändradt eller tabladt. Dersföre om du ock icke begriper det, så gif dock Gud äran, att Han är större än du och kan göra ting så stora, att du icke begriper dem. Det wet du i alla fall, att det är omöjligt, att du skulle kunna hjelpa dig sjelf, och då bör du ju icke hafwa något deremot, att en, som kan det, har fått befallning att göra det. Och Han säger: "Jag skall bära dig intill åldern och till desß du grå warder, jag skall göra det, jag skall upplysta, bära och hjelpa". Det är ju tydligt och bestämdt taladt samt efter Herrens sätt med många ord och uppreningar, på det wi måtte desto bättre atta derpå. Han hade ju kunnat säga och låta det bero derwid: Jag skall hjelpa dig — men för mer eftertrycks skull brukar Han flera ord. Det är, såsom wi sade, Herrens sätt. Så t. ex. säger Han hos Hesekiel i 16 kap.: "Jag gick framom dig och såg dig liggande i ditt blod och sade till dig: du skall lefwa, då du så uti ditt blod låg; ja, till dig sade jag, då du så uti ditt blod låg: du skall lefwa". Der upprepar Han icke mindre än tre gånger på fyra rader de orden: "Då du så uti ditt blod låg". Swilket allt sker till den ändan, att man skall gifwa att derpå och weta, att det icke war när wi blefwo fromma, utan medan wi i vårt blod lågo, som Herren sålunda fattade lifwets rådslut om oss. Ja, wi säga åter igen: Gud ware lof framförallt för den befallning, som Han gaf Sonen om oss! Allt hafwer Han wäl bestått.

Dock härom war icke egentligen fråga i denna text utan om änglarnas tjenst. Wi återwända därför till den saken. Det heter: **De skola bära dig på händerna, att du icke stöter din fot på stenen.** Man läser i berättelser om några främmande länder, att höga herrar der låta sig af slafwar bäras i dyrbara stolar. Sådant förekommer oß underligt, men här omtalas ändå underligare ting, ty här höra wi, att fattiga syndare bäras på händerna icke af slafwar utan af änglar. Det ser man icke med ögonen, tror det ock alldeles för litet, men ordet kan likwäl icke fela. Seke så till förståendes, som skulle wi blifwa upplystade från marken, på hwilken wi gå, nej utan så, att wi genom änglarnas tjenst blifwa upplystade öfwer många stenar d. ä. räddade ur och burna förbi många faror, som ligga i vår wäg. O, singe wi blott klarare ögon, så skulle wi se allt så, som det står skrifwet. Wi skulle se den ogudaktiga wandra på branten af det ewiga förderfswet, medan Herren går efter dem med uträkta händer och öppet hjerta. Wi skulle se Herrens trogna omgifna och burna af heliga änglar, ja wi skulle se dessa änglar hafwa sin glädje och lust uti att wakta och bära dem, som äro utkorade till Kristi brud. Hwad äro alla kejsares drabanter emot denna lifwakt? Och denna lifwakt hafwa alla Guds barn ända till den allra fattigaste och ringaste. Här är ingen åtskillnad. Sådant låter wäl barnsligt, de ogudaktiga begabba det ock. Men hwad uträttar deras begabberi? Safförhållandet kan det icke ändra. Guds barn hafwa dock en sådan wakt och sådant skydd. O, att de ogudaktiga wiste, hwad salighet de förså, när de gå bort från denne Herren, som befallt sina änglar

om sina barn, att de skola bära dem, så att de icke stöta sin fot mot stenen! Och o, att wi som tro, mer aktade på det, som wi hafwa! Tänk huru wi med vår otro wanära Gud och hans ord. Gud hjälpe oss till en rätt ensald i sanningen. Herren menar i alla fall just så, som Han har låtit skrifwa det. Och tror du på Jesus, så hafwa änglarna befallning att bära dig på sina händer.

På lejon och huggormar skall du gå och trampa på det unga lejonet och draken. Om detta talar Paulus sålunda: Herren skall snart förtrampa satan under edra fötter. Herren skall förtrampa honom så, att äfwen du skall kunna trampa på honom, och han skall blifwa liggande under dina fötter. Det är ju icke farligt att trampa på en orm, som en annan redan förut trampat ihjäl. Derföre må satan swänga med stjerten, huru han will, tills solen går ned. Hans hufwud är krossadt, och när solen går ned d. ä. när denna tiden har en ände, skall han kastas ned i den sjön som brinner med eld och swafwel. Derföre will David säga: huru stora favor som än äro förhanden, ett är wisst, att Herren skall bewara dig.

Nu följer den sista delen af denna psalm, der Herren talar sålunda: Han begärrar mig, ty will jag uthjelpa honom; han känner mitt namn, derföre will jag beskydda honom o. s. w. O, det är den käre Guden i himmelen mycket kärt, när syndaren börjar begära Honom. Ty om han ock icke kan riktigt sätta tro till evangelium, så är det godt, att han begär Herren. Ja, om ock hans begär icke är så djupt och innerligt, som det borde wara, så är det godt, att han ändå begärrar Herren. Ja, så snart en syndare börjar begära Herren, så blir det glädje öfwer honom för

Gud och hans änglar. Medan han sjelf förjer och gråter, fröjdas Herren Gud. Och Han skall uthjelpa honom. Wore han än den största syndare — ut-hulpen skall han blifwa. "Han känner mitt namn," säger Herren, d. ä. han wet, hwad det heter, han wet, att jag är Gud, att jag gifwit mig ut för att wara hans fader, han wet, att jag bjudit syndare att komma till mig. Ja, huru skulle Han, som gaf sin enfödde son ut till din frälsning på den tiden, då du ännu icke begärde Honom — huru skulle Han annat än stynda till din undsättning, när Han nu hör, att du börjat begära Honom? Eller skulle Han icke göra stäl för det fadersnamn Han bär? Ja, säger Han, si han wet, att jag är den Gud, som hjälper och frälsar ifrån döden, derföre måste jag uthjelpa honom; jag kan ju icke förneka mitt rätta namn. Wist är han usel och syndig, men jag är dock hans fader — det wet han, och det kan jag icke förneka. Jag kan icke göra mitt ord om intet. Derföre måste jag bestydda honom. — Sådant böra wi nu lära samt slitigt öfwa, på det wi i all nöd må kunna dristigt hwila wid Guds namn d. ä. Hans ord och gerningar samt tala sålunda: "Käre Gud, nu är jag i nöd, det ser du, och jag wet af ditt ord, att du heter min Fader, derföre wänder jag mig till dig och befaller dig min nöd, att jag må se, huru du enligt ditt namn och löfte hjälper de eländiga". Der behöfwer du då icke långa och konstiga böner utan kan tala enfaldigt och kort som det minsta barn. Ty allenast Gud ser, att du begärrar Honom och will wara hans barn, så är det Honom nog, ja så nog att Han ock swarar och är betänkt på att hjälpa förr, än du åkallar Honom. Derom heter det nu widare:

Han åkallar mig, ty will jag höra honom. Och annorstädes säger Herren: "Förrän de ropa, will jag swara, medan de ännu tala, will jag höra". Dersföre äfwen om det synes så, som hörde Han icke, när du beder, så hör Han dock allting wäl, och icke ett ljud af ditt hjertas nöd blir Honom fördold. Det är allenast djefwulen som hwiftar i ditt hjerta, att Herren icke hör din jämmer. Du wet sjelf att om du blott säger ett syndigt ord, så får du straxt i samwetet känna, att Gud hörde det. Men deraf kan du ock förstå, huru mycket mer Han skall höra, när du beder och åkallar Honom. Se på en moder, huru hon betar sig! Se huru angelägen hon är att höra på sina barns jollrande och klagan, ja, huru hon äfwen under deras sömn kan lägga örat intill deras bädd för att lyfna på dem, synnerligen om hon hör dem qwida eller på något sätt gifwa tillkänna, att de hafwa något ondt. Der har du då en bild af vår Herre Gud och hans omsorg om att höra de sinas rop. Han hör, när wi åkalla Honom. Ja, Han håller uttit efter de förlorade sönerna och döttrarna, som ännu gå derborta i det främmande landet. Han wäntar att de må komma igen och börja ropa efter hans nåd. Han står der lifsom och bidar efter att få wara dem nådig. Och tänk då, huru mycket mer Han skall gifwa att på och höra sina trogna, som ropa till Honom natt och dag. Ja, Han måste höra.

Jag är när honom i nöden, heter det widare. Detta är något, som wi aldrig riktigt tro. Ds synes Han twärtom alltid wara borta i nöden. Men nu stulle wi af sådana Herrens ord lära att tro, att, när nöd är för förhanden, Herren just då är när-

warande, att Han är rundt omkring of, ser allt och tager del i allt. Men sådant är en stor trons konst, som ingen kan lära utan genom mycken nöd. Det war en gång en gammal kristen gumma som sade mig: "När Herren slår mig, då märker jag deraf, att Han icke har glömt mig." Så är det. Hon kunde konsten. När en moder agar sitt barn med ris, då är det det första, man kan säga, att hon icke är långt borta från barnet i den stunden utan mycket nära. Lär då också detsamma om Gud. När Han låter dig känna ditt ris, då kan du säga, att Han är icke långt borta utan rätt nära, ja att Han just då — just i och med riset — bjuder sig till dig såsom en Fader till sitt barn — icke uppträder mot dig såsom owän mot owän, nej utan bjuder sig till dig såsom en wän, nej mycket mer: såsom en fader eller en moder. Så säger brefswet till de Ebr. kap. 13. Skulle man dersföre i ord uttrycka, hvad riset betyder, så skulle orden lyda sålunda: "Jag will ännu wara din Fader". — Ytterligare heter det: Jag skall taga honom derut. Det är ju ett godt och nödwändigt tillägg. Detsförutan hade ju trösten blifwit ringa. Men nu säger Herren icke blott: "Jag är när honom i nöden", utan också: "Jag skall taga honom derut". Gud gifwe of nåd att taga detta till hjertat! Herren gör här ingen åtskilnad på nöd och nöd. Han säger icke: jag är när dig i den eller den nöden och skall taga dig ut ur den eller den nöden, men i den och den nöden får du hjälpa dig sjelf eller se dig om efter någon annan. Nej, hwarhelst nöd är, der skall Han taga syndaren ut, och det icke med olust, såsom wille Han säga: "Nog är du beswärlig, men jag skall wäl hjälpa dig denna

gången". Nej, så kunna wäl menniskor säga, när de skola hjälpa, på det att de som anlita dem, icke må komma igen alltför ofta. Men så kan aldrig Gud tala. För Honom är det en lust och fröjd att få hjälpa och hjälpa alltid utan penningar och för intet. Ja, engång skall Han och för ewig tid taga de sina ut ur all nöd, hwarom det heter i Uppb. 21: 4: "Gud skall astorka alla tårar af deras ögon, och ingen dödd skall sedan wara, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon wärk warder mer, ty det första är förgånget".

Derom heter det äfwen här widare: Jag skall låta honom till ära komma. Här på denna jorden hafwa Guds barn ingen ära att wänta. Nej, Herren förbereder dem derpå, att de skola blifwa begabbade, förföjlida, beljugna på alla sätt, hwarom äfwen erfarenheten wittnar. Så de gå genom godt rykte en dag, så få de gå genom ondt rykte tio dagar, en månad eller ett år. Alla de, som gudligen wilja lefwa i werlden, måste lida förföjlelse. Deri måste och Guds barn finna sig. Herren will och icke, att de skola räkna det för skada utan för salighet. De ogudattigas pris är icke mycket wärtdt. Kristus hade icke mycken ära, när Han gick här nere, hans apostlar icke heller. Werlden kan wäl tänka: Komme Kristus lekamligen nu, så skulle wi icke göra såsom judarna gjorde; konungen tänkte wäl och, att han skulle göra honom till kommandör af alla ordnar, som finnes. Men det är intet annat än hwad judarna på Kristi tid sade: "Hade wi varit i våra fädrens tid, wi skulle icke hafwa warit delattiga med dem i profeternas blod". Nej, sannerligen, Herren Kristus skulle få gå igenom detsamma nu som då. Dersöre hafwa och hans lärjungar in-

tet annat att wänta. Hafwa de kallat hushonden Beelzebub, huru mycket mer skola de icke så kalla hans husholk. Men äras — icke af menniskor men af änglar och af Gud, skall en kristen ändå, icke derföre att han någon ära förtjenar, utan derföre att Herren har sagt det. "Den mig tjenar, honom skall min Fader ära", säger Jesus. Derom heter det hos Esaias 35: "Herrens förlösta skola igentomma och komma till Zion med glädje, ewig fröjd skall wara öfwer deras hufwud, lust och glädje skola de få och wärt och suckan måste bortgå". Ja, ewig ära har Herren Gud sjelf beredt de sina deruppe i himmelen. Derföre om wi än här få gå genom mycken wanära, så låtom ofi des mer sjunga om den dag som kommer, som kommer med ära. Det är ett fast ord: Lida wi med, så skola wi med regera, dö wi med, så skola wi med lefwa, försmädas wi med, så skola wi med förherrligas. Och att förherrligas med Herren, det är mer än att förherrligas med denna werldens store och mättige. Deras ära är wäl bländande men förgår inom kort. Efter en tid wet ingen om dem. Allt lött är hö och all des herrlighet är såsom blomster på marken — det wifnar och faller af. — Det berättas om Napoleon den store, att när han en gång såg en skön tafla, på hwilken en af hans ärofulla segrar war afmålad, så frågade han målaren, huru länge en sådan tafla kunde motstå tidens tand. Härpå fick han till swar: fyra hundra år. Då utbrast han: "Det är en kort ewighet". Ja, en kort ewighet! Hur tomt är allt hwad jorden har, hur kort des nöjen wara. Snart stundar natten, då enhwar af ofi skall hädanfara. Och då hwad är all ära här emot det löftet: "Swär jag är, det skolen I ofi wara".

Låtom oss allenast bida något litet. Det kommer allt, som Gud har lofwat. Är wägen törnig och porten mörk, det bär dock till owanflig ära. Och hwarföre skulle wi då grufwa oss dertföre att det går genom wanära och smålet! Är det icke nog, att wi weta, hwad slutet blir? Och om Herren ställer sig så, som hade Han förgätt, hwad Han lofwat — männe det kan göra löftet owist? Nej, hans wägar må wara aldrig än så underliga — sanning och trohet äro de dock allesamman. Leder Han oss sina elända på stigar, som de icke weta, så leder Han dem dock rätt. Herren är god och from, dertföre underwisar Han syndarena på wägen, Han leder de elända rätt och lärer de elända sin wäg. Ja, Han leder dem, Han bär dem, och i ewig ära slutar wägen. Fader, jag will, att der jag är, der skola de oss wara med mig, som du mig gifwit hafwer, att de skola se min herrlighet, den du mig gifwit hafwer.

Till slut säger Herren här: Jag skall mätta honom med långt lif och skall bete honom min salighet. Dermed menas, såsom wi lätt förstå, icke långt lif på jorden utan det långa ewiga lifwet i himmelen, som skall blifwa alla deras lön, hwilka här trott på Herren Jesus. O det blir ett herrligt lif, när Herren skall bete de sina sin salighet samt taga till att förnöja dem. Detta lif har wäl begynt redan här, men är ännu blott i tron, icke i åfsåbände. Edert lif, säger Paulus, är förböldt med Kristus i Gud. Hwad Guds barn här så förnimma är blott en försmaf af det som kommer, så att säga: en del af räntan på det stora kapitalet. Och är räntan så herrlig, hwad skall då kapitalet wara? Wi ståda nu

såsom uti en spegel i ett mörkt tal, men då ansigte mot ansigte. Här se wi blott endels, men då skola wi se Honom, såsom Han är, och warda förklarade till hans beläte, till hans fulla likhet från herrlighet till herrlighet. Och då är det wi skola bekomma denna ära, som Han här har utlofwat. Sådant är hans wisfa löstesord. Till sådan ära är det Han nu genom sin Ande och sitt ord bewarar of, som tro, efter hans mäktiga starkhets werkan. Låtom of blott hafwa tålmod. Det går ett år, en dag, ett ögonblick i sender. Snart äro wi framme, snart sjunga wi det ewiga Hallelujah.

O I som wandren fremmande för Herren samt allt härtill hafwen förattat hans godhets, tålmods och långmodighets rikedom, stå upp, bättren eders och wänden eders om, att edra synder må affstrapade warda. Ty äfwen eders är denna salighet beredd, eders och edra barn. Hållen eders dershöfde icke "owärdiga till ewinnerligt lif", såsom Paulus säger om judarna, dragen eders icke undan till förtappelse! Hvarshöfde föraktan I Guds råd om eders salighet och bättren eders icke? Sen, huru Fadrens hjerta har brustit för eders! Sen, huru ensfödde Sonen lidit döden för eders frälsning. Kommen, ty allting är nu redo! Republikaner och stökor — kommen! Fari-seer och skriftlärda — kommen! Här är ännu rum, ännu platser att få utan penningar och för intet.

Och du som berömmar dig af hoppet om den herrlighet, som Gud skall gifwa, tröttna icke utan håll ut! Behåll det du hafwer, att ingen tager din krona! Och medan du wandrar här i detta hopp, se till att du wandrar i Herrens fruktan samt aflägger all köttets och andens besmittelse. Såsom

Johannes säger: "Den som hafwer detta hopp, han rene sig, såsom Herren är ren". Ja, göre of Herren rika och williga i allt godt werk, i allt det som galler hans rike och hans namn, att wi icke må finnas utan frukt wid hans tillkommelse! Här pågår ju mycken werksamhet och mycket arbete till själars winnande för Honom. Låtom of då icke blifwa tillbaka. Swarheldst du kan, se till, huru du må draga en sten till det leswande templet, uti hwilket Herren will bo. Han är ju wärd att du leswer för Honom, sedan Han dött för dig. Det är sannt: swårigheter skall du alltid möta, snaror skola alltid komma i din wäg, men äfwen derwidlag galler denna psalmens ord, att Herren gifwit sina änglar befällning att bära dig på händerna, att du icke må stöta din fot emot stenen eller fastna i jägarens snara eller falla för hans stott. Och har du fallit, så känner du hans namn; ropa till Honom, och Han skall uthjelpa dig.

O Herre Gud, du som ännu har tålmod med of, förbarma dig öfwer of! Gif of nåd till att prisa ditt namn. Gif of en ensaldig tro till din nåds ord. Gif of kraft till att öfwerwinna synden samt wandra i din fruktan. Gif of den rätta kärleken och uthålligheten i ditt werk och utgjut öfwer of din Ande, som leder of i all sanning, ditt namn till pris och ära och of till salighet. Amen.

Guds barns lycka och trygghet.*)

Nu Herren Gud ske lof och pris,
 Att wi som barn på barnavis
 Få tro hans ord för intet;
 Att syndare få komma fram
 Och se sig sälla i Guds Lam,
 Och detta allt för intet!

För all den synd, som i dem bor,
 De hafwa städs en nåd så stor,
 Att den all synd betäcker.
 Och om de lida nederlag,
 Så räcker ändå nådens dag
 Hos Gud — och det för intet.

När sorg och oro kommer på.
 De hafwa frihet att få gå
 Med allt till nådestolen;
 Der få de frid och tröst igen
 I nåden och förlåtelsen,
 Och detta allt för intet.

När werlden dem fiendtlig är,
 Och satan med all mörkrets här
 Dem grusligt öfverfaller,
 Då håller Gud omkring dem wakt
 Och skyddar dem med all sin makt,
 Och detta allt för intet.

Ja, kommer döden än så wred
 Och lägger dem i stoftet ned,
 Han dem dock ej skall skada;
 Ty då det lif de skola få,
 Som de här gått och wäntat på,
 Ja också det för intet.

Ty må wi i all uselhet
 Loffjunga Guds barmhertighet
 Och om den nåden bedja
 Att så ensalbiga här bli,
 Att hwad Han gör för intet, wi
 Det må för intet taga!

*) P. Waldenströms sänger, N:o 25.

Hos tidstr. Pietistens Expedition, Stockholm,
kunna requireras:

**Predikningar öfver sw. Kyrkans högmesseotexter,
af P. Waldenström, 1:sta årg.**

Pris å ordinärt papper:

Första delen, häft.	3 kronor 25 öre
Dito i wälstt band	4 " 25 "
Dito i halffranskt band	4 " 75 "
Dito i dito med cloth	5 " — "
Andra delen, häft.	3 " — "
Dito i wälstt band	4 " — "
Dito i halffranskt band	4 " 50 "
Dito i dito med cloth	4 " 75 "

Pris å glättadt papper:

Första delen, häft.	4 " 25 "
Dito i halffranskt band med cloth	6 " — "
Andra delen, häft.	4 " — "
Dito i halffranskt band med cloth	5 " 75 "

Kristi öfversteprästerliga förbön, betraktelser öfver Joh. 17
af P. Waldenström. Pris: häft. 50 öre, v. b. 75 öre.

Om försöningsens betydelse af P. Waldenström, andra tillöfta
upplagan. Pris: 50 öre.

Guds Lam, betraktelse öfver Gs. 53: 6, af P. Waldenström.
Pris: h. 25 öre, kart. 40 öre.

Röfpenningen, betrakt. öfver Marc. 10: 45, af P. Waldenström.
Pris: häft. 20 öre, kart. 35 öre.

Råd för de förlorade, betraktelse öfver Luc. 15, af P. Wal-
denström. Pris: 12 öre.

Wid kontant requisition direkte hos Expeditionen, uppgående
till minst 15 kronor netto, erhålles 25 proc. rabatt. Ifrågasättes
och bewiljas kredit, lemnas blott 20 procent.

Alla fraktkostnader drabba deremot requirenten.